

Volgens de regels

Ik weet nog dat toen ik precies vijf jaar en zeven maanden oud was, ik opeens midden op een zebrapad stilstond en echt niet meer wist of ik terug of verder moest. Hier waren twee conflicterende regels van toepassing. Bij oranje moest je snel doorlopen. Bij rood moest je terug als je nog voor de helft was en hard doorrennen als je al over de helft was.

Ik was precies op de helft toen het rood werd en wist niet meer wat ik moest doen, dus bleef ik staan. Ook toen de auto's gingen toeteren. Alleen als ik stilstond zou ik geen regel overtreden en dus geen straf krijgen. Maar het werd niet groen en er waren steeds meer auto's die toeterden en mensen op de stoep die met bewegende monden naar me gebaarden, maar ik hoorde helemaal niet wat ze riepen, het leek van heel ver te komen. Ik stond als bevroren. De automobilist van de voorste auto moest me letterlijk naar de stoep tillen zodat hij weer verder kon rijden. Hij was helemaal niet boos. Ik had verwacht dat hij op zijn minst naar me zou schreeuwen over de regel van op de helft van het zebrapad, maar hij vroeg wat er was en hij aaide me zo zacht over mijn haar dat er tranen in mijn ogen sprongen. Toevallig stond ook de buurvrouw op de stoep, die zich over me ontfermde, heel letterlijk door allerlei lichaamsdelen om me heen te draperen. Gelukkig beloofde ze me mijn vader niets te vertellen en ik nam me voor om hem later te vragen hoe de regel luidt als het stoplicht halverwege op rood springt.

Mirjam Bonting
De Gids, 2012, nr. 4